

mission

HOPP. SAMARBETE. FRAMSTEG.

MISSION 2020 NUMMER 2

MISSIONSARBETET BLOMSTRAR I MYANMAR

AGRICOLAFÖRSAMLINGARNA AKTIVT
MED OM NEPALUTSTÄLLNING I LOVISA

UNDERVISNING PÅ MODERSMÅLET FÖRÄNDRAR LIV

FINSKA 1859
MISSIONSSÄLLSKAPET

KONTAKTUPPGIFTER

Understödskoordinator
Britt-Helen Lindman
tfn 020 7127 266

Kommunikatör
Monica Slotte
tfn 020 7127 264

Koordinator (församlings-
kontakter, vuxna och frivilliga)
Ann-Kristin Ävall
tfn 020 7127 282

Koordinator (församlings-
kontakter, barn och unga)
Maria Westerling
tfn 020 7127 242

Projektkoordinator i Österbotten
Camilla Skrifvars-Koskinen
tfn 040 6535 650

Assistent
Mia Käld
tfn 020 7127 002

Följ med senaste nytt på

www.facebook.com/finska.missionssallskapet

www.youtube.com/mission.fi

www.twitter.com/felm_svenska

www.instagram.com/finskamissionssallskapet

mission 161:a årgången

Utgivare: Finska Missionssällskapet,

www.finskamissionssallskapet.fi

Besöksadress: Magistratsporten 2 A
00240 Helsingfors

Postadress: PB 56, 00241 Helsingfors

Telefonnummer till växeln: 09 12971

Beställningar och adressändringar:

tfn 020 7127 266,

fms@finskamissionssallskapet.fi

REDAKTIONEN

Chefredaktör: Marika Björkgren-Thylin, tfn 020 7127 265

Redaktör: Monica Slotte

Redaktionssekreterare: Britt-Helen Lindman

ISSN 0357-296X

Mission är en gratis kundtidning som utkommer 4 gånger om året i 4 700 exemplar. Denna tidning är tryckt på FSC och PEFC certifierat papper.

Pärmbild: Ilkka Koivisto

Designkoncept: Antonomia Ab

Layout: Nici Lönnberg

Tryck: FORSBERG

LEDARE

MARIKA BJÖRKGREN-THYLIN
CHEF FÖR SVENSK SERVICE

Kyrkan håller troget vakt

Många afrikanska länder har tagit till kraftiga åtgärder för att bromsa coronaepidemin, även om de själva tills vidare har förhållandevis få registrerade fall. De är måna om att stoppa krisen innan den på allvar ens startar.

I dessa länder är man mycket vanare vid farsoter orsakade av virus och bakterier än vad vi är. För många av oss är covid-19 den första riktigt allvarliga epidemi vi har upplevt. De afrikanska staterna är också väl medvetna om det egna sjukvårdssystemets begränsade kapacitet. Sjukhusen må vara alldeles överbelastade i flera europeiska länder, men vi har ändå helt andra förutsättningar att hantera en epidemi än merparten av de afrikanska staterna har. På många afrikanska sjukhus saknas också rent elementär utrustning. Därtill är vatten och tvål verkliga bristvaror i stora områden.

I länderna söder om Sahara upprätthåller kyrkorna en betydande del av sjukvårdsväsendet och kyrkornas diakoniarbete är oumbärligt för många fattiga och utsatta när katastrofen slår till. Även om krisen denna gång också drabbar vårt land, så kan vi inte i ett läge som detta överge våra medmänniskor i andra länder. De behöver nödvändigt vår hjälp också nu, eller särskilt nu.

Jag är medlem i flera Facebook-grupper för Helsingforsbor. De senaste veckorna har jag glatt mig över den hjälparanda och sammanhållning som kommit till uttryck i grupperna. Man har erbjudit sig att handla mat och mediciner, rasta hundar och skjutsa till läkarbesök, inte bara dem man känner utan också helt främmande personer vars liv har begränsats av coronaepidemin.

Många i vårt land är idag ändå tvungna att hålla sig hemma under karantänliknande förhållanden. Då är det inte möjligt att praktiskt ställa upp och hjälpa. Men alla kan greppa pennan, telefonen eller datorn för att avhjälpa ensamhet, oro och ångest. Och det finns en sak som vi alla kan göra, nämligen att be.

Själv har jag de senaste veckorna ofta gått och nynnat på aftonpsalmen 525 *Den dag du gav oss* ur Psalmboken. Den handlar om hur Guds kyrka alltid är vaken, när en del av kyrkan går till vila så vaknar en annan. Alltid håller någon del av kyrkan vakt och ser till att bönen och lovsången aldrig tystnar. Och i denna bönekedja kan också du vara del.

Psalm 525, verserna 2 och 3

*När jorden sig i rymden vänder
och ljuset går från trakt till trakt,
ditt lov väcks upp i nya länder.
Din kyrka håller troget vakt.*

*Den sol som oss till vila viger
för andra tändar arbetsdag.
Ur andras hjärtan bönen stiger
om kraft att vandra i din lag.*

Marika Björkgren-Thylin

På pärmen: David från Myanmar cyklar utanför sin pappas däckaffär, medan Missionssällskapets anställda väntar på att däck till deras bil blir reparerat.

- Det är av kärlek vi gör detta.
En grupp mor- och farmödrar i Zimbabwe
hjälpes föräldralösa och utsatta barn.
Läs mer på sidorna 16–18.

FOTO: HEIDI TIRRI

AKTUELLT

KATASTROFHJÄLP TILL TANZANIA

Coronaepidemin sprids snabbt i världen. För att bromsa spridningen av viruset behöver människor korrekt information. I u-länderna är radion för många människor förstahandskällan till information. Missionssällskapet ger 30 000 euro i katastrofhjälp för informationsspridning via radio i Tanzania.

T CRS (Tanganyika Christian Refugee Service) delar ut 1 300 radioapparater försedda med solceller, via vilka man kan sprida information om coronaviruset och förmedla annan kunskap.

Den lokala organisationen TADIO har 30 lokalradiostationer som når fler än 15 miljoner människor i Tanzania. Även Tanzanias lutherska kyrka har flera radiokanaler som gör det möjligt att nå ännu fler lyssnare.

Saliga de barmhärtiga, de skall möta barmhärtighet.

MATTEUS 5:7

”Genom mission blir också vi själva välsignade” – på besök hos kyrkan i Maraland

Finska Missionssällskapetets anställda kunde ifjol för första gången besöka den avlägset belägna kyrkan i Maraland i Myanmar, Mara Evangelical Church. Bilresan dit räckte två dagar och innehöll spännande vändningar, men väl framme var mottagandet hjärtligt.

TEXT OCH BILD: ILKKA KOIVISTO
ÖVERSÄTTNING: MARIKA BJÖRKGREN-THYLIN

Myanmar, 12 november 2019, på en bergsväg någonstans nära gränsen mot Indien. Enligt Google Maps finns här ingen väg, men hit har vi ändå kört. Klockan närmar sig 18 och solen håller på att gå ner.

Det återstår två timmar till Lailenpi, som är målet för vår färd. Men nu har vår resa stött på hinder. Framför oss på vägen står en lastbil på tvären. Snart blir det klart att lastbilen inte kommer att flytta på sig mera idag. Vår chaufförs telefon ringer.

Vi får höra att man från Lailenpi har gett sig iväg för att hämta oss med Marakyrkans bil. Men bilens fyrhjulsdraft har gått sönder och nu sitter bilen fast i lera. Fyra trötta finländare och en chaufför som inte talar ett enda ord engelska håller en krispalaver.

Alternativen är att vända tillbaka eller att tillbringa natten i bilen. Ingetdera alternativet lockar. »

MÖDOSAM RESA

Det har gått två långa dagar sedan vi startade från Yangon, huvudstaden i Myanmar. Vi har kört på dåliga bergsvägar, väjt för stenar som fallit ner för bergssluttningarna och rullat bort dem för hand. Några gånger har vi stannat för att byta däck.

Om vi nu skulle vända tillbaka skulle det kännas som att avbryta ett maratonlopp hundra meter före mållinjen. Inte heller lockar det att övernatta i bilen. Med fönstren stängda skulle bilen snart kännas som en ångbastu. Med fönstren på glänt skulle vi vara ett lockande mål för alla möjliga flygande kryp.

På grund av de dåliga trafikförbindelserna är det mycket svårt att ta sig till Lailenpi och under regnperioden nästintill omöjligt. Missionssällskapets anställda har inte tidigare lyckats besöka området. Vi vill inte ge upp.

MOPEDER TILL UNDSÄTTNING

När saker krisar till sig är det bäst att ta till bön. Vi håller en aftonandakt i bilen. Genast när vi sagt amen, ringer vår chaufförs telefon på nytt. Vi får höra att man planerar hämta upp oss med kyrkans mopeder. När vi sedan med hjälp av dem tagit oss en bit vidare på vägen kommer en lokal läkare att transportera oss den sista biten med sin bil.

Jämfört med de andra alternativen låter mopedskjuts i mörkret längs de branta och leriga bergsvägarna som en lottovinst. Chauffören stannar kvar för att vakta bilen med några vattenflaskor och en klase bruna bananer som matsäck. Cikadorna sjunger och fullmånen lyser upp vägen när vi ger oss iväg.

LEDDA AV BÖNER

Vägen består mestadels av lervälling eftersom det har regnat hårt de senaste två nätterna. Regnen har orsakats av cyklonen Bulbul, som härjat i grannlandet Bangladesh. Kring midnatt anländer vi slutligen till Lailenpi. Vid Marakyrkans huvudkontor möts vi av en grupp lättade anställda. De har bett för oss under hela vår resa.

På morgonen ser vi ut genom fönstret. Landskapet som badar i sol är bländande vackert. Himlen är klarblå och luften frisk. Nedanför oss seglar stora vita moln, som vågor på en sjö. Mellan molnen skymtar bergstoppar. I väster, bakom bergen, ligger Bangladesh och lite längre norrut Indien. Vi befinner oss i Maraland, i delstaten Chin i Myanmar.

KYRKANS RÖTTER I INDIEN

Den fattiga Marakyrkans missionsarbete blomstrar. Chin är på många sätt en ovanlig delstat i Myanmar. I övriga delar av landet är 90 procent av befolkningen buddhister och 4 procent är kristna, men i Chin är förhållandet nästan tvärtom. Här är närmare 90 procent av invånarna kristna och drygt 10 procent är buddhister.

Chin är den enda av delstaterna i Myanmar där majoriteten av befolkningen är kristen. Största delen av invånarna i Chin, cirka 50 000, hör till marafolket. Ungefär lika många av marafolket bor på andra sidan gränsen i Indien. Gränsen är i praktiken det enda som skiljer folket från varandra. När man talar om Maraland avser man vanligen folket på båda sidorna om gränsen. Av folket lever tre fjärdedelar under fattigdomsgränsen.

Marakyrkan grundades ursprungligen i Indien år 1907 av den engelska missionären Reginald Arthur Lorrain och hans hustru Maud. Efter delningen av Indien år 1947 och Burmas självständighet år 1948 fick den del av kyrkan som blev i Myanmar (dåtida Burma) ett eget namn.

SATSNING PÅ MISSION

Även om kyrkan är fattig har den 67 missionärer. Mission bedrivs i den angränsande delstaten Rakhine, där det grundats 98 kyrkor. Rakhine är ett farligt område. Arakans befrielsearmé och Myanmars armé har utkämpat strider i området sedan december 2018.

Många har varit tvungna att fly från sina hem och bor nu i flyktingläger. Av Marakyrkans medlemmar bor 700 för närvaran-

Engelskaläraren Sayama Taikha lärde sig engelska med hjälp av ordböcker.

Eleverna i skolan som Missionssällskapet stöder vill bygga en bättre framtid för Myanmar. Tun (17) vill bli minister och Dei Tu (16) vill bli lärare.

de i flyktingläger.

-Människorna frågar oss varför vi arbetar med mission fast vi också själva är fattiga, berättar Marakyrkans ledare L. B. Siama. Vi svarar att när vi bedriver mission så blir vi också själva välsignade.

STÖD TILL SKOLGÅNG

År 2004 grundade Marakyrkan en egen internatskola (Center of Maraland Education). Det har visat sig vara svårt att värva behöriga lärare till det fattiga och avlägset belägna området och utan skickliga lärare lockar skolan inte elever.

År 2016 höll skolan stängt en termin på grund av lärarbrist. Efter detta beslöt Missionssällskapet att stöda skolan. Sällskapet betalar lönen för tre lärare och finansierar vidareutbildning för lärarna.

Missionssällskapet har även skaffat datorer som studerandena kan använda. Skolan har idag två årskurser, 9 och 10. Det finns åtta lärare i skolan och 133 studerande.

Studerandenas resultat har förbättrats. År 2019 avlade 31 procent av skolans elever den nationella studentexamen. Det låter kanske som ett svagt resultat, men procenten är högre än i någon annan skola i delstaten Chin. Av skolans tidigare elever studerar 21 nu vid universitet.

UTAN ENGELSKA INGEN FRAMTID

- Jag blev lärare eftersom jag lade märke till att barnen inte lärde sig engelska ordentligt

Missionssällskapets anställda välkomnades med en dansföreläsning av eleverna.

i skolan, berättar engelskläraren Sayama Taikha (50).

Själv lärde sig Sayama engelska med hjälp av ordböcker. I Myanmar är det viktigt att kunna engelska eftersom studentexamen avläggs på engelska. Även om eleverna skulle vara mycket framstående räcker det inte – utan tillräckliga kunskaper i engelska klarar man inte det nationella provet. Och utan examen är det omöjligt att få en statlig tjänst.

Även Sayamas fru är lärare, men hon undervisar på en annan ort. Familjens nio- och elvaåriga barn bor tillsammans med Sayama, medan två- och sexåringar bor

med sin mamma. Hela familjen träffas två gånger i månaden. ”Vi har bott så här i sex år redan”, berättar Sayama.

Vilka förhoppningar har Sayama för framtiden då?

- Jag drömmer om att kunna utbilda mig, svarar Sayama. Om jag under ett år fick koncentrera mig på att studera engelska skulle det vara mycket lättare att undervisa andra. ☹

På pingstdagen 31.5 går kollektorna i Borgå stift till utbildning av pastorer i Myanmar.

Kesh Maya Gayak är dalit. Hon har blivit diskriminerad hela sitt liv. Nu tillhör hon en bygrupp som stöds av Finska Missionssällskapet och kämpar för att få ett slut på kastdiskrimineringen.

UTVECKLINGSSAMARBETE

IDAG

FINSKA 1859
MISSIONSSÄLLSKAPET

Stöds av Finlands
utvecklingsarbete

MER LYCKA ELLER EKONOMISK TILLVÄXT?

Internationellt samarbete har bedrivits i över femtio år. Uppfattningen om vad utveckling innebär har delvis förändrats, men är också till en del oförändrad. Staterna strävar fortfarande efter ökat välstånd och människorna försöker komma ur fattigdomen, men synen på utveckling är nu bredare än endast en ökning av mängden pengar.

På internationell nivå har man utvecklat nya mätare för mänsklig utveckling, mätare som istället för pengar beaktar befolkningens utbildningsnivå, förväntad livslängd och levnadsstandard.

**”Nu får vi
vår röst
hörd!”**

Ländernas utvecklingsnivå har även mätts med lyckoindex. Enligt FN-rapporten World Happiness Report från de senaste åren så rankas de länder högst där invånarna litat på samhällets förmåga att skapa och fördela välstånd till sina medborgare.

Bruttonationalprodukten (BNP), som baserar sig på ekonomiska mätare, och upplevd lycka går inte nödvändningsvis hand i hand. Exempelvis placerar sig världens största ekonomi Förenta staterna först på 19:e plats enligt lyckoindexet.

Lycka hänger ihop med välbefinnande och upplevelsen är därför subjektiv. Varje individ har en egen uppfattning om sin hälsa och sitt välbefinnande och de faktorer som påverkar dessa. Med holistiskt välbefinnande avses en fysisk, psykisk och social funktionsförmåga

där människan är i positiv växelverkan med sin omgivning.

Välbefinnande på samhällsnivå bygger på en axel bestående av till exempel hälsa, utbildning, sysselsättning, påverkansmöjligheter, boende, ekonomiska resurser och fritid. De olika aspekterna av välmående stöder i allmänhet varandra. Vi kan inte entydigt definiera lycka, och mätarna är inte universella. Trots detta finns det en poäng här.

I området Sirinka i norra Etiopien har Missionssällskapet långsiktigt stött kvinnors uppehälle. I kvinnogrupperna har deltagarna utvecklat sina näringsgrenar enligt eget val. Gruppverksamheten har resulterat i bättre ekonomi för familjerna, ökad gemenskap bland kvinnorna och – det som är allra viktigast – kvinnornas självkänsla har förbättrats.

En av gruppmedlemmarna konstaterade: ”Se på oss, förr rörde vi oss bara i köket och på gårdsplanen, men nu idkar vi handel, tar hand om boskap och framför allt för vi vår egen talan!”

Exemplet berättar om framsteg, ökat kunnande, stärkt hopp, förbättrad social och psykisk funktionsförmåga samt en positiv växelverkan med omgivningen – med andra ord om lycka.

Om man ser på utveckling som en strävan efter en lycka som baserar sig på välmående så förvandlas den tidigare husbonden, det vill säga ekonomin, till en dräng. Ekonomisk tillväxt är inte målet, utan den förändring mot lycka som skapas av ekonomin.

Katri Leino-Nzau är chef för utvecklingsarbetet vid Finska Missionssällskapet.

VI GER INTE UPP

Chandrakala Neupane är medlem i en kommitté som jobbar mot barnåktenskap.

Livet är inte lätt för kvinnorna i Chitwan i södra Nepal. Kastsystem, jordlöshet, papperslöshet, fattigdom, barnåktenskap och analfabetism är vardag för många. Finska Missionssällskapets utvecklingssamarbete har gett människorna verktyg att förbättra de egna levnadsförhållandena och hela samhället. Här berättar tre kvinnor om sitt liv.

TEXT: MINNA HAVUNEN **BILD:** HANNES HONKANEN **ÖVERSÄTTNING:** BRITT-HELEN LINDMAN

CHANDRAKALA KÄMPAR MOT BARNÅKTESKAP

Innan vi börjar intervjun klättrar Chandrakala Neupane (37) vigt uppför ett träd med en djungelkniv i handen. Det är dags att ge getterna mat och för det behöver hon löv. Först då jobbet är klart har Chandrakala tid att sätta sig ner och berätta om sitt liv. Vi finner oss i hennes hemby Bagai i Nepal.

Att försöka få ett slut på barnåktenskapen

är en hjärtesak för Chandrakala. Hon vet vad hon talar om, hon giftes själv bort som 13-åring.

- Jag tänker ofta att om jag inte hade blivit bortgift så tidigt, så kunde jag ha studerat. Jag skulle kunna vara självständig och göra vad jag vill, funderar hon nu, nästan 25 år senare.

Chandrakalas man är gästarbetare i In-

dien. Sitt levebröd får hon från en liten köksträdgård. Hon arrenderar också jord för att kunna odla ris. Av risskörden måste hon ge hälften till markägaren. Dessutom har hon getter och kor. Via Finska Missionssällskapet har hon fått utbildning så att hon kunnat börja med husdjursuppfödning och jordbruk.

Chandrakala har tre barn, två pojkar och

en flicka. Hon är mån om att ge sin dotter ett annorlunda liv än hon själv haft.

- Eftersom jag inte har någon utbildning, har jag inte kunnat skaffa jobb. Jag vill inte att min dotter ska få samma problem. Jag gör mitt bästa för att hon ska få en utbildning.

Antalet barnäktenskap är högt i Nepal, trots att man enligt lagen måste vara 20 år för att gifta sig. Nästan 40 procent av kvinnorna gifts bort innan de fyllt 18 år. Orsakerna till barnäktenskapen är bland annat fattigdom, brist på utbildning, flickornas låga ställning, den patriarkaliska kulturen och kastsystemet.

Chandrakala är medlem i en bygrupp som stöds av Finska Missions­sällskapet. Medlemskapet i gruppen har gett henne bättre självförtroende och utbildning om kvinnors och barns rättigheter. Hon kämpar aktivt mot barnäktenskap och är med i en kommitté som försöker motverka dem. Hon tycker det är viktigt att hjälpa alla flickor, även om det inte alltid är så lätt.

- En gång då jag försökte förhindra ett barnäktenskap, hotade flickans pappa mig och sa: ”Det angår inte dig vad jag gör med min dotter. Om du tar ansvar för henne,

gifter jag inte bort henne.”

Chandrakala anstränger sig för att få ett slut på barnäktenskapen i sin hemtrakt.

- Jag vill ha ett slut på dem i min egen släkt och i min by. Jag försöker övertyga

”Ingen medlem i gruppen får vägra att acceptera te som serveras av en dalit.”

människorna så gott jag kan. Oberoende av om jag lyckas eller inte så fortsätter jag hävda att man inte ska gifta sig för ung.

KESH FÖRSVARAR DALITER

Kesh Maya Gayak (46) är dalit, den lägsta kasten i det nepalesiska kastsystemet. Kastsystemet delar redan från födseln in

människor i olika grupper med olika rättigheter och skyldigheter. Kasttillhörigheten bestämmer vilka jobb du kan utföra och vem du kan gifta dig med. Traditionellt anses daliter ”örena” och man menar att de kan ”förorena” andra.

- Om vi daliter äter och det blir mat över så vill människor från de högre kasten inte ge matresterna ens till sina husdjur, berättar Kesh Maya.

Kesh Maya har blivit diskriminerad hela sitt liv.

I Nepal lever nästan hälften av daliterna under fattigdomsgränsen. De är ofta jordlösa och deras förväntade livslängd ligger lägre än andra grupper. Även om det skett framsteg och Nepals grundlag förbjuder kastdiskriminering, möter daliterna ännu många former av nedsättande behandling. Globalt sett drabbar kastdiskriminering cirka 260 miljoner människor.

Kesh Maya är med i en bygrupp som stöds av Finska Missions­sällskapet. Hon arbetar för att få slut på kastdiskrimineringen. Inom gruppen godkänner man inte diskriminering. En gång ingrep gruppen då personer från de högre kasten vägrade

Kesh Maya Gayak har gjort allt för att hennes barn ska få utbildning. Självt har hon upplevt diskriminering hela sitt liv.

Shanti Maya Chepang är ensamförsörjare till åtta barn. Identitetsbeviset innebär att hon kan få änkebidrag från staten.

”Jag hoppas mina barn kan få utbildning och en permanent bopplats.”

dricka te som serverades av daliter.

- Vi förklarade att ingen medlem i gruppen får vägra att acceptera te som serveras av en dalit. Vi diskuterade och kom fram till att om någon handlar på detta sätt kan den personen inte vara medlem i gruppen. Till slut lyckades vi lösa konflikten. Nu förekommer inte längre diskriminering i gruppen, berättar Kesh Maya.

Kesh Maya säger att bygruppen har gett henne självförtroende och mod. Under hennes ledning har byns daliter trotsat diskriminerande sedvänjor. På fester i familjer av högre kast var daliterna tidigare tvungna att hämta sin mat via ett fönster på baksidan av huset, medan de andra fick maten från ett fönster på framsidan. Uppmuntrade

av Kesh Maya började också daliterna hämta sin mat på framsidan.

Bygruppen och byns andelslag har förbättrat bybornas levnadsförhållanden. Kesh Maya berättar att livet tidigare var hårt och att hon måste jobba på andras åkrar. Det fanns inte pengar för skoltillbehör och barnen hade gamla kläder. Nu är situationen bättre. Hon har lite egen mark och arrenderar lite till. Hon får också inkomster från getter och höns.

Kesh Maya berättar stolt att hon har jobbat hårt för att hennes barn ska kunna gå i skola. Hennes äldsta dotter är lärare och mellandottern jobbar som tjänsteman. Kesh Maya är också hoppfull när det gäller att minska på kastdiskrimineringen.

- Nu kommer utbildade människor från de högre kasten till den här lilla byn och frågar mig om råd hur man kan utveckla samhället. Det är jag glad för.

Enligt Kesh Maya borde utbildade människor från de högre kasten sändas på kurser om hur man kan minska kastdiskrimineringen.

- Människorna från de högre kasten och daliterna behöver föra en gemensam kampanj mot kastdiskriminering.

SHANTI ÄR EN STRÄVSAM ENSAMFÖRSÖRJARE

Shanti Maya Chepang (45) är änka och tar ensam hand om åtta barn. Hon äger ingen jord, utan bor med sin familj i utkanten av Chitwan nationalpark i Nepal. Vardagen är tung.

- Vilda djur som elefanter attackerar vår bopplats och förstör våra skördar. Många bybor har flyttat på grund av detta. Bara några av oss är kvar. På grund av de vilda djuren sover vi inte hemma utan på en sluttning i djungeln utanför byn.

Livet har ändå förenklats för Shanti Mayas familj sedan hon för ett halvår sedan kunde skaffa ett identitetsbevis med stöd från Finska Missionssällskapet. I Nepal lever uppskattningsvis 5 miljoner människor utan identitetsbevis. På grund av diskriminering och fattigdom är det många som inte känner till att de har rätt till identitetsbevis. Och utan beviset är det svårt att få tillgång till samhällets bastjänster.

- När jag hade fått identitetsbeviset kunde jag öppna ett bankkonto. Jag fick också det statliga stöd som änkor är berättigade till. Tack vare det har jag lättare att försörja min familj, berättar Shanti Maya.

Hon har också kunnat betala sina skulder till matbutikerna och köpa mat. Nästa steg är att skaffa identitetsbevis åt barnen.

- Jag hoppas mina barn kan få utbildning och en permanent bopplats, så att de inte behöver bekymra sig hela tiden. Då kan de få ett bra liv. ∞

FAKTA

Finska Missionssällskapet stöder jordlösa, fattiga och diskriminerade folkgrupper i det tropiska Terai i södra Nepal. Arbetet görs tillsammans med organisationen Samari Utthan Sewa (SUS).

Arbetet går ut på att förbättra utbildningen, hälsovården, utkomstmöjligheterna och tillgången på mat. Invånarna får också utbildning i vilka rättigheter de har, man hjälper dem att skaffa identitetsbevis och bekämpar kastdiskrimineringen.

Förutom att lära sig läsa och skriva på sitt eget språk studerar kvinnorna också hälsokunskap, boskapsskötsel och hantering av pengar. Bizunesh Yermaro (i orange sjal) har lärt sig att handskas med kaffet på rätt sätt.

KAFFEODLANDE KVINNOR LÄR SIG LÄSA PÅ SITT MODERSMÅL

Mitt i Etiopiens grönskande kaffeodlingsområde sitter en klass med kvinnor och lär sig att skriva sitt namn, hantera pengar och sköta sin hälsa.

TEXT OCH BILD: VIRVE RISSANEN **ÖVERSÄTTNING:** CAMILLA SKRIFVARSKOSKINEN

Etiopiska Tirunesh Gizachew berättar att hon som barn inte fick gå i skolan och att hon därför inte lärde sig siffror eller hur man använder en klocka. ”Jag arbetar i kaffeskogen. Där flyger tiden iväg. Och eftersom jag inte kunde avläsa klockan så var jag alltid sen”, berättar Gizachew.

Nu lär hon sig bokstäverna och siffrorna på sitt modersmål bench. Det finns cirka 445 000 personer som talar bench. I Etiopien är strävan att alla ska få börja grundskolan på sitt eget modersmål. Men det är svårt att ordna då det finns över 80 språk i

landet. Följden är att många inte lär sig någonting alls i skolan, eftersom de inte förstår det språk som används där.

UNDERVISNING PÅ FYRA SPRÅK

År 2010 startade Finska Missionssällskapet ett modersmålsprojekt på Bench-Maji-området tillsammans med organisationen SIL (Summer Institute of Linguistics). Inom projektet utbildas modersmåls lärare för dem som talar minoritetsspråk och kvinnor som passerat skolåldern får lära sig läsa, skriva och räkna i egna grupper.

Tack vare projektet har dagens skolelever

det bra ställt. På de benchspråkiga områdena kan redan 80 procent av skolorna erbjuda barnen undervisning på deras eget modersmål.

Barnens föräldrar blev ändå i tiderna utan ordentlig utbildning och på det behovet är kvinnogrupperna ett svar. Det ordnas grupper och undervisning på fyra olika språk.

HALKA I KAFFESKOGEN

I byn Addis Meneder odlar de flesta kaffe. Medellönen i området är cirka 7 000 birr, alltså 300 euro, i året.

I den grönskande byn växer också frukt-

träd och majs, men inkomsterna går till grundbehov såsom teff-korn och olja. Under den torra perioden finns det så lite vatten att det måste hämtas från grannbyn.

Kvinnornas studiegrupp samlas i ungdomslokalen, som ligger i en brant backe. Alemitu Asseffa berättar att speciellt under regntiden är det ett äventyr att ta sig till lektionerna.

- Vägen är lerig och hal. Vi halkar, faller och reser oss igen när vi försöker ta oss till huset.

Men att gå på lektionerna gör Alemitu lycklig. Hon har lärt sig att skriva sitt eget namn och kan nu också siffrorna. Det hjälper i det dagliga livet.

- Till exempel telefonnummer var svårt att komma ihåg förut, berättar Alemitu.

"JAG HAR LÄRT MIG ATT SPARA"

Gruppen undervisas av Azalech Faris, som gick en två veckor lång utbildning för sin uppgift. Lärarna väljs från det egna samfundet. Förutom att undervisa odlar Azalech också kaffe.

Eftersom kaffeodlingen är en viktig inkomstkälla i området så behandlas den också på lektionerna. På denna kurs har Bizunesh Yermaro fått lära sig hur man använder bevattningsssystem.

- Jag lärde mig också att hantera kaffet rätt så att ingenting går till spillo. Det har varit till stor hjälp, säger Bizunesh.

För Zenebech Shunerussias del var det undervisningen i ekonomi som påverkade mest.

- Förut använde jag upp alla pengar som jag fick. Nu har jag lärt mig att spara. ☺

Azalech Faris undervisar en benchespråkig grupp, men hon skulle också själv vilja lära sig mera, till exempel det latinska alfabetet.

ETT FRÄMMANDE SPRÅK – EN MARDRÖM FÖR EN LITEN SKOLELEV

Det är en stor händelse när ett barn börjar i skolan. En bra start på skolgången är en hjärtesak för utvecklingssamarbetskoordinator Anu Vasamies-Hackenbruch. Hon hoppas att så många lärare som möjligt skulle tala ett språk som barnen förstår.

TEXT OCH BILD: MARJATTA KOSONEN ÖVERSÄTTNING: CAMILLA SKRIFVARSKOSKINEN

Vilken betydelse har skolgång på modersmålet?

Enligt forskare lär sig människan att läsa, skriva och räkna bara en gång i livet, på ett språk. I fortsättningen tillämpar hon bara det som hon har lärt sig på andra språk. Därför är det viktigt att barnen får sin första kontakt med läsning, skrivande och räkning på det språk som de förstår bäst och talar där hemma.

I många utvecklingsländer använder man antingen majoritetsbefolkningens språk eller engelska, franska eller spanska som undervisningsspråk i skolan. Om den nya skoleleven inte går i skola på sitt modersmål är det svårt att förstå sådant som ord och siffror, deras uppbyggnad och inbördes förhållande. Som en följd byggs kunskapen på en osäker grund och eleven lär sig inte att läsa, skriva eller räkna ordentligt på något språk.

Hurdana resultat har man uppnått?

I Kambodja lär sig över 700 barn och kvinnor med bunong som modersmål, att läsa på sitt eget språk och på khmer. Medarbetare från den etniska minoriteten har framställt närmare 80 häften med skriftspråks- och undervisningsmaterial på bunong. Detta har även gjorts på språken tampuan, krung, kavet och brao.

I Etiopien har över 2 000 döva barn fått möjlighet till undervisning på teckenspråk och mer än 5 000 döva elevers möjlighet till utbildning har förbättrats. Över 1 000 lärare har fått skolning så att de kan undervisa hörselskadade barn på teckenspråk.

I Senegal gick 760 barn i byarna runt om Fatick i förskoleklasser på eget modersmål. Undervisningen i de 22 förskolorna gick på sereer, wolof och pulaar. Därtill studerade 350 vuxna på sitt modersmål pulaar i tio läsklasser i Ndjoum-området i norra Sene-

gal. Åtminstone i en by deltog även barn i skolåldern i vuxengrupperna, eftersom det inte finns statliga skolor i närheten.

Hur stort är problemet med skola på främmande språk?

Enligt UNESCO undervisas cirka 40 procent av världens barn på ett språk som de inte förstår alls eller endast lite. I många kulturer tillbringar flickorna mera tid hemma än pojkarna och har därför ofta svagare kunskaper än pojkarna i andra språk än det egna modersmålet. Som en följd är flickornas skolframgång ofta sämre och risken att skolan blir på hälft ökar särskilt bland flickor från etniska minoriteter.

Till minoritetsspråken räknas förutom de etniska minoriteternas språk också teckenspråk. Bara ett fåtal hörselskadade barn får börja i skolor där det erbjuds undervisning på teckenspråk. ☺

UTVECKLINGSSAMARBETET NÅR DISKRIMINERADE GRUPPER OCH DE ALLRA FATTIGASTE

Finska Missionssällskapet bedriver utvecklingssamarbete i tolv länder i Afrika, Asien och Latinamerika. Av utvecklingssamarbetets totala budget använder Missionssällskapet 80 procent i de minst utvecklade länderna.

Fokus i arbetet är att stärka diskriminerade gruppers rättigheter, främja rättvisa samt stöda en fredlig utveckling genom arbete för fred och försoning.

Via projekten stöder Missionssällskapet speciellt personer med funktionsvariation, kvinnor, flickor, ungdomar som riskerar utslagning, ursprungsfolk och etniska minoriteter.

Som lokala samarbetspartner fungerar icke-statliga organisationer, kyrkor, kristli-

ga organisationer, utbildningsanstalter och olika nätverk.

Över 85 procent av projektens finansiering kommer från utrikesministeriets medel för utvecklingssamarbete. 15 procent samlas in via kampanjer, understödsavtal med församlingar, donationer och testamenten. I arbetet bland funktionshindrade är Missionssällskapets egenandel endast 7,5 procent.

Missionssällskapet övervakar noggrant resultatet av arbetet och användningen av medlen samt rapporterar regelbundet till utrikesministeriet och andra finansörer.

Finska Missionssällskapet är en organisation för internationellt arbete inom den Evangelisk-lutherska kyrkan i Finland.

TOP 5

Ifjol använde Finska Missionssällskapet mest medel för utvecklingssamarbete i följande länder.

1. Nepal 1 006 000 €

2. Tanzania 847 000 €

3. Etiopien 608 000 €

4. Senegal 356 000 €

5. Kambodja 328 000 €

I Foundiougne i Senegal drivs torkanläggningarna och brunnarnas vattenpumpar med energi från solpaneler. Torkanläggningen används bland annat till att torka hibiskusblommor och -blad, frukter från baobab, chili och tamarind.

Fönster mot Nepal – en utställning om hopp och förändring

TEXT OCH BILD: MONICA SLOTTE

Kirsti Kirjavainen arbetade för Finska Missionssällskapet i Nepal i drygt 30 år, från 1977 till 2013. Efter det har hon varje år rest i landet under några månader för att kunna följa med Missions-sällskapets arbete.

- Varje gång förundras jag, på nytt och på nytt, över hur hoppet om en bättre framtid bär genom alla svårigheter såsom fattigdom, katastrofer och nu senast klimatförändringarna, säger hon.

Kirjavainen har främst jobbat med byutveckling. Hon har också verkat bland funktionshindrade, inom fadderverksamheten och med skola och utbildning för barn och unga. Största delen av tiden har hon bott i verkligt avlägsna byar utan alla tänkbara bekvämligheter.

- Jag har känt att jag är på rätt plats och att jag har haft en uppgift. Det verkar som om Gud ville ha mig här, då är det mäktigt att få göra en insats.

LÄSKUNNIGHET OCH LIKA VÄRDE

Efter att ha levt så många år i landet ser Kirsti tydligt den utveckling som har skett. Den största förändringen ligger kanske i människors attityder gentemot flickors och funktionshindrade personers rätt till utbildning.

- Det är fint att höra att så många av dem vi har hjälpt med att skaffa sig en yrkesutbildning nu har lyckats hitta en arbetsplats, också de som lever med funktionsvariationer.

De nepalesiska kvinnorna har fått en bättre ställning. Diskrimineringen av dem som hör till den lägsta kasten har minskat även om förändringen är långsam. Att kvinnorna, barnen och ungdomarna har fått utbildning gör att alla generationer mår bättre och är mer jämlika. Det har också påskyndat byutvecklingen på gräsrotsnivå.

- Livet i byarna har förändrats. Nu finns det mycket fler skolor, vattenledningar, toa-

letter, rökfria spisar och köksträdgårdar, förklarar Kirsti.

SAMARBETE OCH SYNLIGHET

Kirsti Kirjavainen har också tidigare ordnat utställningar i bibliotek på andra orter i Finland. Den här genomfördes i samarbete med Agricola församlingar. Agricola svenska församling stöder byutvecklingsarbetet i Nepal.

- Det är fint att ortsborna fick bekanta sig med det missionsarbete de själva är med om att stöda genom församlingens understödsavtal. Ett sådant här samarbete gagnar alla och rekommenderas varmt, understryker Maria Westerling, som har arbetat 11 år för Finska Missionssällskapet i Nepal och var med om att bygga utställningen.

Utställningen *Fönster mot Nepal* öppnades den 2 mars i Lovisa bibliotek. Corona-epidemin gjorde att utställningen inte fortsatte till Lapträsk och Pargas som planerat. ☹

Utställningens fotografier, hantverk och handarbeten presenterar Nepal och landets olika folkgrupper både i vardag och fest.

Robert Lemberg, missionsansvarig i Agricola svenska församling, samt Kirsti Kirjavainen och Maria Westerling.

Barnen är som mor-och farmödrarnas egna barnbarn.
Här är Fari Mawaiti med två av sina skyddslingar.

Men störst av allt är kärleken

I området Gwai i Zimbabwe har en grupp mor- och farmödrar från den lutherska kyrkan tagit sig an hundratals föräldralösa och utsatta barn. Mor- och farmödrarna ser till att barnen får mat och lär dem praktiska färdigheter. Finska Missions­sällskapets insamling kring morsdag går till barn som inte har någon mamma.

TEXT OCH BILD HEIDI TIRRI
ÖVERSÄTTNING: ANN-KRISTIN ÅVALL

Gladys Dziva (79) är gift med byns ledare Miclot Chingoma. Hon är också grundare av och ordförande för gruppen av mor- och farmödrar.

Under sin tid i arbetslivet verkade Gladys Dziva som lärare. Hon berättar att verksamheten, som startade år 2003, fick sin början i informella träffar där far- och mormödrar samlades. I början låg fokus inte på barnen.

Senare började man tillverka skoluniformer och bestämde sig för att donera dem till barnen. Idéen om att starta en klubb föddes och man bjöd in föräldralösa barn.

- Folk dog som flugor på grund av aids, säger Gladys Dziva. Vi ville hjälpa barnen, och både barnen och deras vårdnadshavare var tacksamma. Vi sydde fler uniformer. Verksamheten utvidgades och fler mor- och farmödrar anslöt sig. Mor- och farmödrarnas projekt i Gwai hade fått sin början.

FÖRÄLDRALÖSA TILL FÖLJD AV AIDS

I dagens läge täcker verksamheten, enligt projektkoordinator Dorothy Moyo, en fjärdedel av området Gwai. Grupperna är allt som allt 16 och var och en av dem har fem mor- eller farmödrar. En kärntrupp

med tio mor- eller farmödrar övervakar och administrerar verksamheten.

På området finns ca 9 500 föräldralösa och utsatta barn. Moyo berättar att föräldralösheten är ett resultat av en utbredd hiv-epidemi, politiskt våld, fattigdom, sjukdom och trafikolyckor. Endast en del av barnen får hjälp i dagens läge.

Några av barnen har en förälder vid liv, andra har en släkting eller annan närstående person som vårdnadshavare. Det finns också familjer där en vuxen vårdnadshavare saknas. Då bor barnen ensamma utan omsorg. För mig är tanken olidlig, för dem är

det vardag. Barnen skulle knappast klara sig utan mor- och farmödrarna.

PRAKTISKA FÄRDIGHETER BEHÖVS

Cirka 500 barn gynnas direkt av mor- och farmödrarnas verksamhet. Då man räknar med de som har indirekt nytta av projektet fyrfaldigas antalet.

Mor- och farmödrarna ser till att barnen får mat och lär sig praktiska färdigheter. Barnen får lära sig hur man sköter sin personliga hygien och hur man tar hand om ett hem. De lär sig sy, föda upp höns, svetsa och slöjda. De två senare färdigheterna lärs ut av herrarna Chikuni och Tennyson.

Daison Dziva, som bor i byn, har varit öppen med sin hivinfektion. Han undervisar pojkarna i hälsofrågor och kraften i positivt tänkande.

"SOM EGNA BARNBARN"

Mor -och farmödrarna följer ett veckoschema. Efter söndagens gudstjänst samlas de och diskuterar följande veckas program.

På onsdagar delar man ut soppa åt föräldralösa och utsatta barn. Då gör man också hembesök hos föräldralösa barn. Man hjälper barnen att städa och försäkras sig om att de har mat och är trygga.

På lördagar står idrottsaktiviteter, fotboll och utdelning av matpaket på schemat.

Det finns också möjlighet att få hjälp och undervisning under veckosluten. Storytelling är ett hjälpmedel som används i undervisningen.

Barnen är som mor- och farmödrarnas egna barnbarn.

HOPPET LEVER KNAPPT

Många hade stora förväntningar om en förändring till det bättre inför valet av en ny president efter Mugabes 30 år vid makten. Den nya presidenten Emmerson Mnangagwa installerades i augusti 2018. Tills vidare verkar dock situationen inte särskilt hoppfull. Största delen av befolkningen lever i fattigdom och behovet av humanitär hjälp är uppenbar.

Mor- och farmödrarna i Gwai håller igång trots coronaepidemin, berättar koordinatör Sara Kalaluka i sitt senaste nyhetsbrev.

- Barnen behöver allttjämt omvårdnad. Det är tillåtet att hämta vatten och att handla mat. Bara en butik håller öppet. Man handlar genom en lucka och köar på tryggt avstånd.

- En stor förändring i barnens vardag är att skolorna håller stängt. I de statliga skolorna är utrustningsnivån och lärarnas kunskande inte på en sådan nivå att man ens kunde drömma om distansskola via internet. Inte heller har man i hemmen sådan

FAKTA

Finska Missionssällskapet stöder projektet i Gwai där 80 mor- eller farmödrar i åldern 40–80 år deltar.

Mor- och farmödrarna tillverkar olika produkter såsom peruker, mattor och jordnötssmör, som de säljer. Med vinsten skaffar de matvaror.

I dagens läge har runt 500 barn direkt nytta av mor-och farmödrarnas arbete. Därtill hjälper projektet indirekt 1 200 barn.

De äldsta barnen som gått med i mor- och farmödrarnas grupper är 15-åringar. De går ännu i skolan och omfattas därför av verksamheten.

En av verksamhetens funktioner är också att mor- och farmödrarna får stöd och kraft av varandra, något som har stor betydelse i ett patriarkalt samhälle.

En gång i månaden ordnas en fest på byaledarens gård. Till den kommer förutom barnen också andra bybor och alla får mat.

Lydia Ziga och Gladys Dziva startade gruppen som hjälper utsatta barn.

6-åriga Angela Mlambo förlorade båda sina föräldrar i aids. Tack vare mor- och farmödrarnas hjälp kan Angela nu gå i skola.

apparatur att det skulle vara möjligt. Skolan håller alltså stängt, men vi hoppas att det inte blir långvarigt.

FRAMGÅNG I SKOLAN

Mor- och farmödrarnas arbete ger resultat. Barnen klarar sig bra i skolan med hjälp av stödet. Både barnen och mor- och farmödrarna är tacksamma över framstegen. De upplever att stigmat som hör ihop med föräldralöshet och fattigdom har minskat och att samhörigheten hos barnen har ökat.

De nya kunskaperna har gett barnen bättre självkänsla och de har fått känna att de har ett värde.

- Idrottsaktiviteterna har varit en succé, säger Dorothy Moyo. De har bidragit till barnens välbefinnande, minskat stressnivåerna och lindrat trauman.

Gladys Dzivas ben orkar inte bära henne som förr, men trots att hon utstrålar trötthet har hon nära till skratt. Hennes blick är reflekterande och skarp.

- Vi försöker ta hand om barnen och trösta dem, speciellt de föräldralösa, säger Dziva. Vi lär också barnen att känna igen

utnyttjande och poängterar vikten av att berätta för mor- eller farmödrarna då sådant sker. Mor- och farmödrarna för sedan ärendet vidare till polisen.

DRIVS AV KÄRLEK

Mor- och farmödrarna fortsätter sitt arbete eftersom barnen och deras målsmän är så tacksamma för det stöd de får. Hjälpen är till stor nytta. Antalet människor som dör i aids har sjunkit, men olyckor och andra orsaker gör fortsättningsvis att många barn blir föräldralösa.

- Barnen kommer alltid att finnas här trots att vi är trötta, säger Gladys Dziva. Vi ger dem mat, syr kläder och ser till att de går till skolan. Det är härligt att kunna hjälpa dem. Det är av kärlek vi gör detta. Om du inte älskar, orkar du inte ta hand om andras barn.

Alla barn är välkomna till mor- och farmödrarnas kärleksfulla vård. Där får de växa upp i trygghet. Även besökare är välkomna.

- Berätta för läsarna att vi välkomnar finländska gäster, ber Dorothy Moyo, som för övrigt är dotter till byhövdingen och fru Dziva. ☺

Men om man inte har någon mamma?

Mor- och farmödrarna ger föräldralösa hopp

I Gwai i Zimbabwe finns en grupp engagerade mor- och farmödrar som tagit sig an byns föräldralösa och utsatta barn. Mor- och farmödrarna ser till att barnen får hälsovård och möjlighet att gå i skola. De sköter barnens hygien, hjälper dem i vardagen och tröstar om det behövs. Barnen får nytt hopp i en hopplös situation.

Stöd föräldralösa barn i Zimbabwe

 23 €
Identitetsbevis
för ett barn

 52 €
Material till
skoluniformer

 85 €
Studiematerial
för ett år

 Finska Missionssällskapet
FI38 8000 1400 1611 30
Märk betalningen: **M2020**

www.finskamissionssallskapet.fi/hopp

KOMMANDE EVENEMANG

Coronaepidemin har medfört att så gott som alla de evenemang som vi på Finska Missionssällskapet skulle ha ordnat eller där vi skulle ha medverkat under de kommande månaderna har ställts. Vi träffas igen i höst!

Det här visste du knappast om utvecklingsarbete!

Det finns en massa felaktiga uppfattningar om arbetet. Kolla in filmen på Missionssällskapets Facebooksida och se vad Finland egentligen gör på olika håll i världen. Animationsfilmen är gjord av OneMinStory och Esa Salminen.

 Finska Missionssällskapet

MISSIONSSEMINARIET STÄLLS IN

Finska Missionssällskapet ställer in missionsseminariet som skulle ha hållits 16.5 tillsammans med Korsholms svenska församling. Orsaken är den pågående coronaepidemin. Seminariet ordnas istället i maj 2021 i samarbete med samma församling på Kyrkbacken i Gamla Vasa.

Även Missionssällskapets årsmöte flyttas fram och hålls enligt planerna lördagen den **22 augusti 2020** i Helsingfors.

FINSKA MISSIONSSÄLLSKAPETS KONTONUMMER

Gåvor från privatpersoner:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH
Ålandsbanken FI49 6601 0001 0970 21

Församlingarnas kollekt m.m.

IBAN: FI25 8000 1600 0607 10
BIC: DABAFIHH

Frivilliga bidrag till tidningen Mission

IBAN: FI25 8000 1600 0607 10
BIC: DABAFIHH
Märk betalningen: TIDNING

Insamlingsstillstånd: RA/2020/3 för 3.1.2020–31.12.2020, beviljat 3.1.2020 av Polisstyrelsen. Åland ÅLR 2019/6111 för 2020, beviljat 13.8.2019 av Ålands Landskapsregering. De insamlade medlen används under åren 2020–2022 i Finska Missionssällskapets utrikesarbete.

Din födelsedag kan hjälpa någon

Öppna ett bemarkelsedagskonto

Ta kontakt med oss 020 7127 266*

[finskamissionssallskapet.fi/
bemarkelsedag](https://finskamissionssallskapet.fi/bemarkelsedag)

Andakt

EN GEMENSKAP SOM HÅLLER

Två olika och ändå lika berättelser korsar varandra i den här tiden. De handlar båda om hur gemenskapens former förändras och förvandlas och förädlas när den blir kringskuren och begränsad.

Jesu lärjungar hade lärt känna Jesus och hittat ett nytt liv med honom. Allt hade ändå sett ut att rasa på långfredagen. De trodde att han var borta för alltid, bortom en gräns de inte kunde överskrida. Påskmorgonen kom med en ny glädje, med en bekräftelse på att livet som de hade hittat med Jesus inte var ett övergående rus, utan att gemenskapen höll. Lukas berättar i Apostlagärningarna hur Jesus visade sig för sina lärjungar och talade om Guds rike med dem. Det var en begränsad tid, fyrtio dagar berättar Lukas, sedan tog ett moln Jesus och förde honom

ur deras åsyn, till ett nytt "bortom" som lärjungarna inte kunde nå.

Berättelsen om hur lärjungarnas gemenskap med Jesus håller och växer trots gränser som de inte kan överskrida, har likheter med vår situation. När livet begränsas och gränser stängs uppstår en känsla av ett "bortom" man inte kan nå. Man måste söka nya sätt att vara tillsammans, att hålla kontakt och upprätthålla gemenskap. Gemenskapen under begränsningarnas och de stängda gränsernas tid har visat sig stark: det går att be tillsammans på var sitt håll, det går att känna närhet, kärleken tar sig konkreta uttryck också mellan människor som inte känner varandra. Någon har sagt: "Mitt hem är inte någon plats på jorden. Mitt hem är i de människors hjärtan som äls-

kar mig." När fysiska gränser dras mellan oss människor, har vi kärlekens gemenskap kvar. Samtidigt som oro och saknad sprider sig, kan vi se att en god anda, en god Ande, som tröstar, inspirerar och inger hopp verkar. Den öppnar våra hjärtan så att vi kan vara hjärtan där kärleken kan bo.

Måtte han i sin härlighets rikedom ge kraft och styrka åt er inre människa genom sin ande, så att Kristus genom tron kan bo i era hjärtan med kärlek. Stå fasta och var stadig rotade i honom... (Ef 3:16-17)

Yvonne Terlinden

tf kaplan

Karis-Pojo svenska församling

